

FAMILIE 1

Tiden gik, og mine forældre kørte træt. Der var ikke spor at sige hertil – og dog? Børn og gamle hang ved det lille hjem, hvor man havde oplevet så mange gode stunder, trods sliddet. Aftnerne var næsten de bedste. Far med avisen, mor med spinderokken, mig selv med en biblioteksbog. Og vi rev gulerødder og æbler og legede med pebernødder op mod jul. Der var rart, der var hyggeligt. Far tændte piben, og billedet på porcelænspibehovedet blev intenst studeret. Mine brødre var ude at tjene. Min søster var pige hos Schrøders i Askov forbundet med et højskoleophold, – hos kordegn i Ribe, etc. Til sidst blev hun ekspeditrice i Kolding og fik endelig et korset-agentur fra Sverige. Det gik godt, thi hun var flittig. Hun købte et lille hus i Kolding, og alle var lykkelige over, at man kunne være sammen. Hvis der er rivninger i et samfund, er der noget galt. Det samme i »det lille samfund« som hjemmet jo er. – Jeg blev hjulpet i gang igen. Jeg boede dengang på Højskolehjemmet i Vejen, indtil jeg blev gift, og vi havde derefter bopæl skiftevis i lejlighederne i den ejendom, hvor Viggo Madsen havde forretning, samt på kvisten i Kosmorama.

Ingeborg Marie Petersen blev mig en god kone. Under min hjemlige rekonvalescens var hun mig en storartet sygehjælper, kost, medicin, ture i frisk luft, hvile,

Ingeborg Koed.

etc. sørgede hun for. – Og samtidig byggede hun med sin sikre smag et hyggeligt hjem op. Penge havde vi ingen af, men vi kunne låne, og det gik stadig fremad med alt. Så kom verdenskrigen 1914–18. Det var en hård tid, hvor man måtte anvende erstatnings-råstoffer, som betaltes med gode penge, og det hjalp på øko-

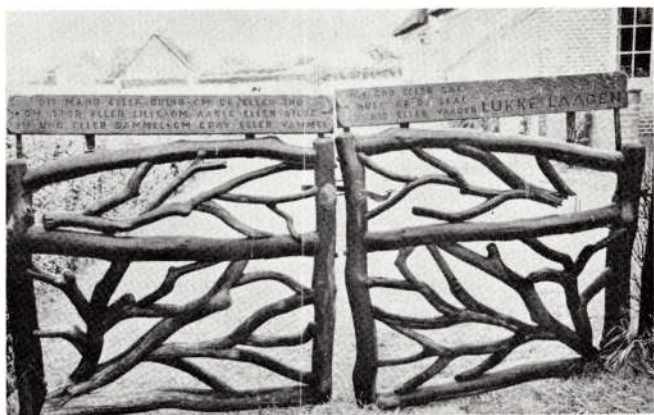

Sønderho Hus.

nomien. Vi var lykkelige og glade over, at det gik fremad. Så kom den lykkelige begivenhed, da vi fik Else. Det var en streng fødsel, og det tog hårdt på Ingeborg, men hvor var vi glade for den lille pige. Hun fik navnet Else efter sin afdøde mormor, den mor, som Ingeborg savnede så meget, skønt hun kun var 4 år, da hendes mor døde af tæring, som man kaldte det dengang. Nu blev Else solstrålen i hjemmet, ikke mindst da hun var meget livlig.

Vi boede nu i Søndergade ved siden af ingeniør Lohse, der senere blev margarineinspektør i landet. – Vi deltog i høj grad i byens foreningsliv, men en ting må siges i denne forbindelse: Ingeborg beklagede sig aldrig, når jeg for land og rige rundt i embeds medfør. En sådan tålmodighed, en sådan forståelse skulle man lede længe efter.

Vi var begyndt at tage til Sønderho på Fanø, lejede os ind hver sommer i Fanø-hus formedelst 1,50 kr. pr. seng pr. dag. Det var herlige dage, og bølgerne lyste

Låge i Sønderho.

Om mand eller quind – om ud eller ind – om stor eller lille – om årle eller silde – om ung eller gammel – om brav eller vammel – om god eller gal – husk at du skal, søvnig eller vågen, LUKKE LÅGEN.

i solen. Sommerferie så jeg ikke noget til, først senere fik jeg 8 dage.

Min revisor Aksel Okkels, Aarhus, blev i disse tider, uanset revisoratet, min gode ven. Utroligt hjalp han mig i mange situationer, og nu, da han er død, tænker jeg tit med vemod og veneration på denne personlighed, men ellers fik vi på anden måde en stor vennekreds.

I 1920 byggede vi hus. – Grunden havde vi købt 3 år forud, sat kartofler i 3 på hinanden følgende år for at rense jorden. Det blev et attraktivt hus, der rummede mere, end det så ud til. Min kone og jeg var meget glade for det, men det var vores yngste datter Asta, som vi havde fået, der udtalte: »Nå, har I nu brugt alle jeres sparepenge?« Asta var af et helt andet temperament end Else, så tingene an, inden hun gik

om bord i dem. Hun var en lille fornuftig pige, der tidligt var fuld af logik.

I begravelsesannoncer (dødsannoncer) kan man finde hele rækker sålydende »er stille sovet ind«. Det er langt fra tilfældet, men min far passede det på, da han døde 84 år gammel. Jeg under ham af hjertet de gode år i Kolding sammen med mor og mine to søskende. Min mor døde, da hun var 86, og da hun var meget yngre end min far, levede hun mange, mange år efter sin mands død. – Jeg mindes dem begge med stor taknemlighed, ikke mindst, fordi de lod mig fortsætte skolegangen, så mit liv kunne udfolde sig ad helt andre baner end mine søskendes.

To gange har jeg haft en brækket arm. Den første var i slagsmål. En skolekammerat spærrede min vej hjem fra skole over en gangbro. Jeg faldt så uheldigt, at jeg brækkede venstre overarm 2 steder. Jeg blev omgående kørt til benbrudslægen i Vamdrup. Han ordnede straks armen, der blev bundet op, og jeg kunne køre med hjem. Anden gang var under udvidelse af vort hus. Jeg væltede over på en murvæg. Knak, sagde det! Min gamle ven, læge Møller, ordnede armen, mens jeg lå på gulvet og drejede mig i smerte, men i sit rette leje kom armen. – Grøn i hovedet modtog jeg min kone, der kom fra et ærinde i Kolding. –